

[K. B. Andersen.]

har lært mig, at det er den sikreste måde at fremkalde modreaktioner på, så af den grund burde jeg måske nok have ladet være. Jeg nævner det, fordi det danske initiativ i Sydafrikaspørgsmålet er et godt eksempel på de muligheder, som FN giver også en lille nation, for at blive hørt og gøre sin indflydelse gældende. Jeg håber, den højtærede udenrigsminister også fremover nøje vil følge dette spørgsmål, der vel, desværre kun, en lang årrække foran vil bevare sin aktualitet.

Da styrelsen for teknisk samarbejde med udviklingslandene for nogle uger siden af lagde beretning for rådet, nævnte styrelsens formand, professor Nyboe Andersen, at der var langt igen til den internationale målsætning på 1 pct. af nationalproduktet, idet den danske indsats kun udgjorde mellem 1 og 2 promille. Professor Nyboe Andersen understregede samtidig, at det ikke var realistisk at tænke sig blot en tilnærmen til målet alene gennem en teknisk-faglig indsats. En væsentlig forøgelse af den danske indsats måtte ske i form af økonomisk og finansiel bistand.

Loven om teknisk samarbejde giver hjemmel for ydelse af op til 100 mill. kr. i statslån i forbindelse med bistandsprojekter og op til 150 mill. kr. som garantier mod tab på private kreditter. På baggrund af de muligheder, loven således giver, vil jeg gerne spørge den højtærede udenrigsminister, om der kan gives oplysninger om, i hvilket omfang en indsats ad disse veje har fundet sted, eller om der forberedes særlige initiativer på disse felter.

For udviklingslandene er den forestående verdenshandelskonference af umådelig betydning. Jeg er hjerteligt enig i den højtærede udenrigsministers ord om, at alt bistandsarbejdet intet hjælper, hvis de pågældende lande ikke får rimelige muligheder for økonomisk udvikling i øvrigt. Vi kan ikke med selv de bedste bistandsprogrammer betale os fra det medansvar, vi pådrager os for de pågældende landes stag-

nation, hvis vi ikke er med til at fremme deres muligheder for økonomisk at gøre sig gældende og stille imod at klare sig selv.

En udenrigspolitisk debat, der først og fremmest er forårsaget af markedsproblemerne og skal have sit tyngdepunkt i drøftelsen af det økonomiske samarbejde i Europa, kan måske bidrage til at skabe en forhåndsforventning om, at udviklingen har gjort en ny stillingtagen aktuel, og at debatten vil munde ud i en proklamation af nye signaler i dette vigtige spørgsmål. Hvis noget sådant skal ske, må noget ganske særligt vise sig under den fortsatte debat. Det er for mig overordentlig vanskeligt at se, hvilke træk i udviklingen op til dato der skulle begrunde en ny europæisk politik i dette øjeblik. Den højtærede udenrigsministers ord i formiddags gav meget stærkt udtryk for samme opfattelse. Jeg kan helt tilslutte mig den højtærede ministers ord om, at situationen ikke fundamentalt er anderledes, end da vor europæiske politik blev fastlagt i 1961.

Den højtærede minister nævnte nogle tal for totaleksperten og landbrugseksperten. Jeg vil gerne pege på tallene for industrieksporten, da jeg finder dem om muligt endnu mere interessante. Af vor stærkt stigende industrieksport har EFTA-landene i 12 måneders perioden fra oktober 1962 til oktober 1963 aftaget 21 pct. mere end året forud mod en stigning på kun 9 pct. til fællesmarkedslandene, og her skal man så erindre sig, at EFTA-landene aftager næsten dobbelt så meget af vor industrieksport som fællesmarkedet, således at en procentvis stigning på 21 i forhold til de 9 i kroner og øre betyder en stigning i eksporten til EFTA-landene, der er næsten fire gange så stor som stigningen i eksporten til fællesmarkedslandene.

Så kan man hertil sige, at denne udvikling i eksporten ikke er så mærkbar, al den stund den fortsatte relation af de to områders interne toldsatser må favorisere samhandelen inden for områderne og relativt give den dårligere vilkår mellem områderne. Det er